

Ο ΑΡΜΑΤΩΜΕΝΟΣ

Ο ΤΑΚΗ - ΠΛΟΥΜΑΣ

Στὰ παιδικά μου χρόνια, δι ποδ μεγάλος
δξάδερφός μου μ', ἔπαιρνε μαζί¹
στὰ πανηγύρια, πού ξήτανε παρ' ἀλλος
πρώτος στήν δμοφιά καὶ στήν δρμή.

Τί ώραίσι! τὸν θυμοῦμαι, ἀστροβολοῦσε
καβάλα στὸ φαρὶ του, θυσινὰ
φέρμελη χρυσοκέντητη ἐφοροῦσε,
γιουρντάνια ἀπὸ δενέτικα φλουριά.

Τοῦ Καπετάν-πασᾶ φόρας τὴν πάλα
καὶ τὸ χαρμπὶ τοῦ Μπότσαρη, καὶ δυὸ
στῆς σέλας του δεξόζερβα τὴν σπάλα
πιστόλια ἀπὸ τ' Ἀλῆ τὸ θησαυρό.

Φουστανελίτσα φόρας ζυγιασμένη
καὶ κάλτες καὶ τσαρούχια φουντωτά,
παραγγελιά ἀπ' τὰ Γιάννενα φερμένη,
γαντζούδια πρεβεζάνικα δασημά.

Ἐτοι σιαγμένος κι ἔχοντας στὸν ὄμο
τὸ καριοφίλι, χαίτη καὶ λουριά
στὸ χέρι του, ἐλαμπάδιε τὸ δρόμο,
χιμώντας ἀπ' τὴν πύλη τὴν πλατιά.

Κι ἔγω, λίγο ἔωπισα του, δλο θόμπος,
στὸ γρήγορο ἀλογάκι μου κι ἔγω,
δυνόμουν νὰν τὸν φτάνω, κι ἥμουν σάμπως
νά 'χα φτερά, κορμάκι δέρινό.

Κι ως τρέχαμε, θυμᾶμαι, τὰ κλεισμένα
στὸ τουνεζι φεσάκι του σγουρά,
σκόρπια τριγύρα, φέγγανε, σὰν ἔνα
γνεφάκι ἀπ' ἀναμμένη δθημωνιά.

Κι ως πύρωνεν ἀκόμα στὴ φευγάλα
τρικυμισμένος κι δλος μὲς στὸ φῶς,
χρυσόχυτος μοῦ ἐφάνταζε καθάλα,
σὰν τὸν 'Αι-Γιώργη, λίγο ποδ μικρός...

Ω τὸ λεβέντη τοῦ Μεσολογγιοῦ μας!
τὸν ἥλιο τῆς αὐγούλας μου ζωῆς!
Καὶ νὰ μετρῶ καὶ νὰ 'ναι ὁ Τάκη-Πλούμας
τριάτα τρία χρόνια μὲς στὴ γῆ...

Μιλιτάρης Μαλακάσης

Ο ΜΗΡΟΣ

1

'Ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυροῖς ἀραρατας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήιον εἶναι.

ιου, γὰ τὴν πάρεις γυναίκα! Τές ἔκαν' ὁ δασιλιδές πά-
πιες, καὶ τές ἔφερε πιπροστὰ στὸ γιό, καὶ τοῦ εἰπε· ποιὸ
ἀπ' αὐτές εἰν' ἡ θυγατέρα μου; Τότες ἡ δασ' λοπούλα
ἐτοίμησε τὸ φτερό της, κ' εἰπ' ὁ γιός· γι' αὐτή, ποὺ
ταλιμπησε τὸ φτερό ἐτούτ' εἰν' ἡ δασ' λοπούλα! Καὶ τότες
τὴν πῆρε γυναίκα, καὶ στεφαγώθ' καν κι ἀπέρασαν ζωῆς
χαριτωμένη.

πεύθετο γάρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοι
ἔς Τροίην νήεσιν ἀναπλεύσασθαι ἔμελλον'
τοῦνεκα οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος δασιλῆι.
τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἷμοι ἔσαν μέλανος κυάνοι,
δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροι·
κυάνεοι δὲ δράκοντες δρωρέχατο προτὶ δειρήν
τρεῖς ἔκάτερθ' Ἱρισσιν ἐοικότες, ἄχτε Κρονίων
ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὕμοισιν βάλετο ίψιος· ἐν δὲ οἱ ἥλοι
χρύσειοι πάμφαινον· ὀτάρη περὶ κουλεὸν ἔν
ἀργυρεούν, χρυσέοισιν δορτήρεσιν ἀρηρός.
ἄν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
καλήν, ἢν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἥσαν
ἐν δὲ οἱ δμφαλοὶ ἥσαι εἴκοσι κασσιτέροιο
λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοι.
τῇ δ' ἐπὶ μὲν ὅργῳ θλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
δεινὸν δερκομένην περὶ δὲ Δεῖμος τε Φόδος τε.
τῆς δ' ἔξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν αὐτάρη ἐπ' αὐτῷ
κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἥσαιν
τρεῖς δμφιστρεφέες, ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυῖαι.
κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφιφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον,
ἴππουριν· δεινὸς δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἴλετο δ' ἀλκιμα δοῦρε δύων, κεκορυθμένα χαλκῷ,
δξέα· τῆλε δὲ χαλκός ἐπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἰσω
λάμπη· ἐπὶ δ' ἔγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἡρῆ,
τιμῶσαι ὄσαιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.

(Λ 16—46)

2

Ἐνθ' αὖ Τυδείδη Αιομήδει Παλλάς Ἀθήνη
δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ίδε κλέος ἐσθόλον ἄροιτο.
Εσαίει οἱ ἐκ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλγκιον, δζετε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαινησι, λελουμένος Ὁκεανοῖο·
τοιδὸν οἱ πῦρ δαίνεν ἀπὸ κρατός τε καὶ δῶμαν:

(Ε 1—7)

3

'Ἄμφι δὲ οἱ κεφαλῆι νέφος ἐστεφε δῖα θεάων
χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαίει φλόγα παμφανῶσαν.
ώς δ' ὅτε καπνός ίών ἔξ ἀστεος αἰθέρ' ἵκηται,
τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήιοι ἀμφιμάχονται,
οὔτε πανημέριοι στυγερῷ κρινονται Ἀρηΐ
ἀστεος ἐκ σφετέρου· ἄμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
γίγνεται δίσσουσα, περικτιδύεσσιν ίδεσθαι,
οἵ κέν πως σὺν νησούν ἄρεω ἀλκτήρες ἵκωνται·
ώς δὲ Ἀχιλλῆις κεφαλῆις σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.

(Σ 205—214)

4

ἀλλ' ἔμενον, νεφέλησιν ἐοικότες, ἃς τε Κρονίων
νηνεμίης ἐστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν δρεσσιν
ἀτρέμας.

(Ε 522—4)

5

'Ηύτε πῦρ ἀληθον ἐπιφλέγει ἀσπετον ὅλην
οὔρεος ἐν κορυφῇ, ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή·
ώς τῶν ἔρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
αἴγλη παμφανῶσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.

(Β 455—8)

6

'Ἄμφι δὲ χαλκός ἐλάμπετο εἰκελος αὐγῇ